Oláh András

a történet vége

többszöri próbálkozás után is
csak az üzenetrögzítő jelentkezett
szüleidtől tudtam meg: hiába hívtalak
merev tekintetükön
már felszáradt a szomorúság
bicsakló szavak gépies mozdulat
félbetört ölelés gyűrődött össze
a maszkba öltözött fájdalom alatt
az összegereblyézett avarkupacokat
széthordta a szél – túl sokat láttak –
egyszer méltatlankodva
mondtad hogy méltósággal
már halni sem lehet
és hosszú szünet következett

légszomj gyötör szaggatott csönd
akadoznak a vérkörök
minden szív megpenészedik
de tankolni kell és indulni újra
kérdezted egyszer hogy a halálhoz
milyen szín passzol
válasz nélkül hagytam
azóta már tudom
a némaságnak is van kockázata
átengedtem a szétfolyó időt
vesztegzárba került a csönd
a történet véget ért
– már nem akar hallani rólunk

szívátültetés

végtelen könnyűséget érez a dac
szabadságnak hiszi a nemtörődömséget
önmegvalósításnak a tékozlást
győzelemnek a szüntelen lázadást
a rendetlenséget a kioktatást
majd eltelik negyedszázad és rájön
hogy szavai elégtelenek mondatai
súlytalanok vágyai szennyestartóban
landolnak kimoshatatlanul

* * *

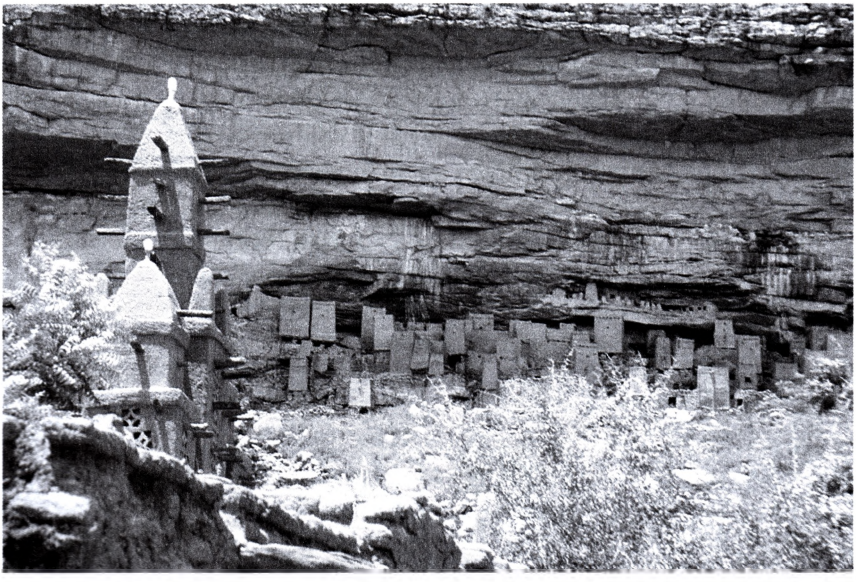
falevelet kerget a száradó ősz
mécsesek világítanak a sírokon
a folytatás fojtó álom
ahol szelencéket kell nyitogatni
zsugorodva átcsúszni átevickélni
és várni a felkelő napot
– vagy egy új ősrobbanást

* * *

vasbeton szerkezetű életrend jön
az utcán eltévedt postások köröznek
önfelszámolás helyett hallgatás
a játékszabályok függvényében
olykor replika mert ami volt mind az
enyészeté hiába a fokozatos elsötétítés
lecserélődnek a hangok a madárcsicsergés
a zászlók kifakulnak – paradicsomi
állapot – de betegségtünet az olvadás:
félrebillent fejű hóemberek
várják a szívátültetést

idegen föld

nehéz kövekre
ereszkedik a reggel
kérdőn nézel rám
hol maradt a tehénbőgés
a kutyaugatás – a csönd
meghasadt: ortodox templom
épül könyörtelenül magas
árváknak panaszkodik
megvakult szemeknek
hogy milyen egyedül van
s hogy árnyéka még csak
az ablakunkig ér
de letöröl minden nyomot
s a tisztaság végzetes:
idegenné bélyegződik
minden mint a diófa törzsébe
karcolt betűn az ékezet

Tellem lakóhely